

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.483/2013/19. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2014. év június hó 27. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETER:

Az életveszélyt okozó testi sértés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt I.r. vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 14.B.1123/2013/22. számú ítéletét mindkét vádlott tekintetében **megváltoztatja**.

Az I. r. vádlott testi épség elleni cselekménye a Btk. 164. § (1) és (3) bekezdése szerint minősül.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság 27.Bk.25.863/2010/5. számú ítélete kapcsán a feltételes szabadság megszüntetésére vonatkozó rendelkezést mellőzi.

A II. r. vádlott cselekményeit a 2012. évi C. törvény szerint társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértése bűntettének (Btk. 194. § (1) bekezdés) és szexuális erőszak bűntettének (Btk. 197. § (1) bekezdés a) pont II. fordulat, (3) bekezdés c) pont) minősíti.

Megállapítja, hogy a II. r. vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének a kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsátható.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlottak által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől, az I. r. vádlott esetében 2014. április 29. napjáig, a II. r. vádlott esetében 2014. június 1. napjáig előzetes letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült összesen 28.880 (huszonnyolcezer-nyolcszáznyolcvan) forint bűnügyi költségből az I. r. vádlott 8.880 (nyolcezer-nyolcszáznyolcvan), a II. r. vádlott 20.000 (húszezer) forintot köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Törvényszék a 2013. október 21. napján kelt 14.B.1123/2013/22. számú ítéletével az I.r. vádlottat testi sértés büntettében (Btk. 164.§ (1), (8) bekezdés I. fordulat), személyi szabadság megsértésének büntettében, mint társtettes (Btk. 194.§ (1) bekezdés), szexuális erőszak büntettében (Btk. 197.§ (1) bekezdés a) pont II. fordulat, (3) bekezdés c) pont) mondta ki bűnösnek.

Ezért őt halmazati büntetésül, mint visszaesőt 9 év fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható. A Pesti Központi Kerületi Bíróság 27.Bk.25.863/2010/5. számú ítélete kapcsán engedélyezett feltételes szabadságot megszüntette.

A II.r. vádlott bűnösségét személyi szabadság megsértésének büntettében, mint társtettes (1978. évi IV. tv. 175.§ (1) bekezdés) és erőszakos közöszlés büntettében (1978. évi IV. tv. 197.§ (1), (2) bekezdés c) pont) állapította meg.

Ezért őt halmazati büntetésül 7 év fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett a járulékos kérdések, így az előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe beszámítása, a bűnjelek és a bűnügyi költség viselése tekintetében is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlottak az ok megjelölése nélkül, az I.r. vádlott védője részfelmentésért és enyhítésért, a II.r. vádlott védője enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.603/2013/3. számú átiratában az ügy elbírálására tanácsülés tartását indítványozta azzal, hogy nyilvános ülés kitűzése esetén azon nem vesz részt.

A védelmi fellebbezések közül a II.r. vádlott tekintetében az enyhítésért bejelentett fellebbezést a feltételes szabadságra bocsátás kedvezőbb lehetősége okán részben alaposnak tartotta, míg egyebekben a fellebbezések alaptalanságát emelte ki.

Kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta, megalapozott tényállást állapított meg és a bizonyítékok mérlegelésével kapcsolatos indokolási kötelezettségét is teljesítette.

A vádlottak bűnösségére vont következtetés okszerű, a cselekmények jogi minősítése azonban részben téves, mert az erőszakos közöszléssel halmazatban a személyi szabadság minősített esete (BH2004/11-448.sz.) megállapítható.

A Kúria 4/2013.(X.14.) BK véleménye értelmében a II.r. vádlott, aki a feltételes szabadságból nem kizárt, az elbíráláskori kedvezőbb jogszabályok alapján bocsátható feltételes szabadságra, így az ő bűncselekményeit is a 2012. évi C. törvény alapján kell minősíteni.

A vádlottakal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetések enyhítésére nem látott lehetőséget.

Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a vádlottak személyi szabadság megsértése büntettként értékelt cselekményének aljas indokból elkövetettkénti minősítését, a II.r. vádlott cselekményeinek a jelenleg hatályos jogszabály szerinti minősítését, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról való rendelkezést, míg egyebekben mindkét vádlott tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A nyilvános ülésen az I.r. vádlott védője a részfelmentésért bejelentett fellebbezést fenntartotta. Indokként arra hivatkozott, hogy az elsőfokú ítélet csak a vádlott és a sértett magasságát és a lefoglalt kalapács adatait rögzíti, ezen túlmenően csak feltételezések vannak, nincs bizonyítás a távolságra, a testhelyzetre és egyéb lényeges adatokra, ezért az életveszély nem állapítható meg. Utalt arra is, hogy még az sem állapítható meg egyértelműen, hogy a lefoglalt eszköz volt az elkövetés eszköze, mivel nem volt rajta ujjnyom. Ezen túlmenően a sértett ellentmondásos nyilatkozata, a pontatlan adatok és amiatt, hogy a sértettnek semmilyen sérülése nem volt, a vádlott felmentését kérte. A másik két cselekmény tekintetében a kétséges sértetti előadásra tekintettel az I.r. vádlott védekezésének elfogadását, a vádlott felmentését, másodlagosan a büntetés enyhítését indítványozta.

A II.r. vádlott védője az enyhítésért bejelentett fellebbezést fenntartotta, de a vádlott védekezésére tekintettel annak elfogadását, így elsődlegesen a vádlott felmentését, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését kérte arra tekintettel, hogy az ügyben az I.r. vádlottnak volt meghatározó szerepe, a II.r. vádlott gondoskodott egy kiskorú gyermekéről és az időmúlás is jelentős. A főügyészi indítványt nem tartotta alaposnak, mivel az aljas indokot nem látta megállapíthatónak. A II.r. vádlott cselekményeinek a jelenlegi törvény szerinti minősítését és a kedvezőbb feltételesről rendelkezést indítványozta.

Az utolsó szó jogán tett felszólalásában a I.r. vádlott három kiskorú gyermekére hivatkozott és kijelentette, hogy amit tett, azt megbánta.

A II.r. vádlott előadta, hogy beteges, nem kap megfelelő orvosi ellátást és családjával nem tudja tartani a kapcsolatot.

A bejelentett fellebbezések nem alaposak, a főügyészi indítvány részben helytálló.

Az ítélőtábla a vádlottak és védőik fellebbezése folytán az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírálta.

Felülbírálata során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le.

A részletesen, kellő körültekintéssel lefolytatott bizonyítási eljárás során a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálásához releváns bizonyítékokat feltárta,

azokat egyenként és összességében értékelte, okszerűen, a logika szabályainak ellent nem mondóan mérlegelte és tényből tényre is túlnyomórészt helyesen következtetett.

A lefolytatott bizonyítás eredményeként az elsőfokú bíróság részben megalapozott, a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól mentes tényállást állapított meg.

A megállapított tényállás azonban mind személyi, mind történeti részében részben megalapozatlan, mert hiányos és részben téves következtetést tartalmaz. Ez a Be. 351.§ (2) bekezdés b) pont II. fordulata és a d) pontja szerinti részbeni megalapozatlanság azonban az iratok tartalma és a vádlottak új erkölcsi bizonyítványa alapján kiküszöbölhető.

Az ítélet tábla a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alábbiak szerint kiegészítette és helyesbítette:

Az I.r. vádlottat a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2009. január 7. napján kelt és 2009. február 6. napján jogerős 1.B.X.35.078/2008/25. számú ítéletével a 2007. október 16. és 17. napján elkövetett lopás vétsége miatt 6 hónapi, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett fogházbüntetésre is ítélte.

A Budakörnyéki Bíróság a 2012. január 18. napján jogerős 20.Fk.1208/2008/95. számú határozatával a 2007. augusztus 7. és augusztus 8. napján elkövetett lopás büntette miatt 50 nap közérdekű munkára ítélte.

A Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság a 2014. április 29. napján jogerős 7.B.XX.479/2013/13. számú ítéletével 2 rb. közokirat-hamisítás büntette miatt, mint visszaesőt halmazati büntetésül 6 hónap börtönbüntetésre és 1 év közügyektől eltiltásra ítélte, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 27.Bk.25.863/2010/5. számú ítélete kapcsán engedélyezett feltételes szabadságot megszüntette. A vádlott ezt a büntetést 2014. április 30. napjától tölti.

A II.r. vádlottat a Budapest Környéki Törvényszék a 2014. május 26. napján jogerős 9.B.156/2013/88. számú ítéletével 1 év 6 hónap börtönbüntetésre ítélte a 2008. szeptember 15. napján elkövetett közérdekű üzem megzavarásának büntette és más bűncselekmény miatt. E büntetést 2014. június 2. napjától tölti.

Az ítélet 4. oldal 6. bekezdés 5. sorában a sértett neve helyesen I.

Az ítélet 4. oldal 7. bekezdést kiegészíti a pontosan meg nem állapítható távolságból és testhelyzetből mondatrészszel.

Az ítélet 5. oldal 1. bekezdését kiegészíti azzal, hogy az I.r. vádlott és a sértett 1 testhelyzete és a köztük levő távolság nem volt megállapítható.

Az ítélet 5. oldal 5. bekezdése helyett azt rögzíti, hogy amennyiben az I.r. vádlott kőműves kalapáccsal a fejre irányzott közepes erejű ütésével eléri a sértett1-et, az 8 napon túl gyógyuló csonttörést, közepest meghaladó erő esetében koponyaűri vérzés, valamint agyzúzódás formájában életveszélyes sérülést eredményezett volna (igazságügyi orvosszakértő 22. sorsz. tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldal 3. bekezdés szerinti véleménye).

Az így kiegészített és helyesbített tényállás megalapozott, következésképp ez a tényállás a Be. 352.§ (2) bekezdése értelmében irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A elsőfokú bíróság eleget tett indokolási kötelezettségének.

A rendelkezésre álló bizonyítékokat részletesen és iratszerűen ismertette számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat, mely körben és miért fogadott el, illetve mely bizonyítékokat, mely részében és miért nem tartott valónak.

Az elsőfokú bíróság az I. és a II.r. vádlottnak az eljárás különböző szakaszában tett védekezését, vallomásait is részletesen elemezte, összevetette a sértettek és a tanúk nyilatkozataival, az igazságügyi orvosszakértői véleményekkel és az eljárás egyéb adataival.

Ennek eredményeként helytállóan állapította meg, hogy mindkét vádlott vallomásában voltak olyan elemek, amelyeket az eljárás adatai alátámasztottak.

Így elfogadható volt az I.r. vádlott beismerő és a II.r. vádlottat terhelő vallomása a személyi szabadság megsértése és az erőszakos közöszlés vonatkozásában.

Az I.r. vádlott ezen előadását alátámasztotta a sértett2 feljelentése, a nyomozás során és a tárgyaláson tett, végig következetes nyilatkozata, amelyben mindkét vádlottat terhelte, az igazságügyi genetikus szakértő véleménye a DNS minták egyezőségéről, valamint tanú1, tanú2 és tanú3 tanúk vallomásai, akik a történeésekről rögtön azok után, közvetlenül a sértettől értesültek.

Azt a vádlotti állítást, hogy a sértett önszántából ment velük és a nemi aktusba beleegyezett, cáfolja az a tény, hogy a sértett a sérelmére elkövetett bűncselekmények megtörténtét követően azonnal a rendőrségre ment feljelentést tenni és állítása alátámasztására orvosi vizsgálatnak is alávetette magát.

Így a II.r. vádlott önmagával is ellentmondásos vallomásával szemben a fenti bizonyítékok a két bűncselekményben való aktív részvételét megnyugtatóan bizonyítják.

A testi sértés büntetével kapcsolatban az elsőfokú bíróság helytálló indokolással fogadta el az I.r. vádlott tagadásával szemben a sértett1, a sértett2 nyilatkozatait, a feljelentésben foglaltakat alátámasztó lefoglalási jegyzőkönyvet, a II.r. vádlott társát terhelő nyomozati vallomását.

Az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében eljárva kellő indokát adta annak, hogy miért fogadta el a sértett1 tárgyalási és videofelvételre rögzített nyomozati vallomását a korábbi nyomozati előadásával szemben. Megjegyzendő, hogy az

ellentmondás a bűncselekmények megvalósulása szempontjából nem bír jelentőséggel és a sértett szavahihetőségét sem kérdőjelezi meg.

Nem kérdőjelezi meg a sértett szavahihetőségét az sem, hogy az események után a helyszínen lefoglalt kalapácson az I.r. vádlott ujjnyomatát nem találták meg, mivel a sértett irányába történő többszöri kalapácsütést a sértett² is alátámasztotta, miként a helyszínen levő kalapács felvételét állító a II.r. vádlotti nyilatkozat is. A helyszíni szemle során lefoglalt kőműves szerszámot pedig ott találták meg, ahol azt a sértett megjelölte.

Az elsőfokú bíróság törvényesen járt el, amikor a tárgyaláson meghallgatta az igazságügyi orvosszakértőt, az azonban kifogásolható, hogy a szakértő tárgyaláson tett nyilatkozatát teljeskörűen nem értékelte. Erre is tekintettel e körben indokolt volt a tényállás helyesbítése.

Az igazságügyi orvosszakértő írásban és a tárgyaláson is hangsúlyozta, hogy miután sérülés nem keletkezett, a szakvélemény is valószínűségi és eshetőleges válaszokat tartalmaz.

Az eljárás során nem lehetett pontosan megállapítani, hogy az I.r. vádlott és a sértett¹ milyen távolságra álltak egymástól és azt sem, hogy milyen testhelyzetet foglaltak el, amikor az I.r. vádlott a sértett feje felé ütött a kalapáccsal

A szakértő által becsült 74 cm számos feltételezést tartalmaz, pl. ha a vádlott a kalapács nyelének végét fogja; ha ki volt nyújtva a karja, stb. Egy objektív adat áll rendelkezésre, nevezetesen a kalapács 690 gramm súlya.

A szakértői nyilatkozat szerint az életveszélyes sérülés kialakulásához közepest meghaladó erő szükséges (22. sorsz. tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldal 3. bekezdése). Ennek tükrében közepes erőbehatás ennél enyhébb töréses sérülés kialakulását eredményezi.

Figyelemmel a számos bizonytalansági körülményre, a tényállásban rögzített legalább közepes erőbehatásra és a Be. 4.§ (2) bekezdésében foglaltakra, valamint arra, hogy az életveszélyhez megkívánt közepest meghaladó erő nem volt megállapítható, a 8 napon túl gyógyuló súlyos testi sértés bekövetkezésének reális esélye nem zárható ki, ezért az életveszélyes sérülés helyett a súlyos testi sértés bekövetkezésének lehetősége került megállapításra.

Nem zárja ki a súlyos testi sértés bekövetkezésének reális lehetőségét az sem, hogy a sértettnek sérülése nem keletkezett, mert az elsőfokú bíróság elfogadta a sértett azon következetes nyilatkozatát, miszerint az I.r. vádlott a kalapáccsal a feje felé ütött, az ütés elől kitért, így az elérte ugyan a bal vállát, de a karján, a kabátján lecsúszott, így sérülése nem keletkezett.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére valamennyi terhükre rótt bűncselekményben.

Nem osztotta az ítéletábra a védőknek a részfelmentést, illetve a vádlottak védekezésének elfogadásával a felmentést célzó, következésképp a bizonyítékok

mérlegelését támadó fellebbezési érvelését, melyek az irányadó perrendi szabályok értelmében eredményre nem vezethetnek.

A cselekmények minősítését illetően az ítélet tábla megállapította, hogy az I.r. vádlott esetében az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta az elbíráláskor hatályos, a vádlottra kedvezőbb 2012. évi C. törvény rendelkezéseit.

Törvényes a nemi erkölcs elleni cselekmény minősítése, miként a személyi szabadság megsértése büntette szerinti minősítés azzal, hogy az utóbbinál a helyesen megállapított társtettesi elkövetés a Btk. 13.§ (3) bekezdésén alapul.

Az I.r. vádlottnak a testi épség elleni cselekménye kapcsán azonban az ítélet 22. oldal 4. bekezdésben rögzített jogi indokolás azzal pontosítandó, hogy a testi sértésre irányuló egyenes szándék megállapítható a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján. Figyelemmel az igazságügyi orvosszakértő tárgyaláson előterjesztett véleményére, miszerint a közepes erőbehatás súlyos, míg a közepest meghaladó erőbehatás életveszélyes sérülés lehetőségének reális lehetőségét eredményezi és arra, hogy a tényállás legalább közepes erőbehatást rögzít, az I.r. vádlott a Btk. 164.§ (1) és (3) bekezdés szerinti súlyos testi sértés büntettének a Btk. 10.§-on alapuló kísérletét valósította meg.

A II.r. vádlott esetében azonban osztotta az ítélet tábla azt az ügyészi álláspontot a 2012. évi C. törvény rendelkezéseinek vizsgálatánál, hogy az elbíráláskor hatályos Btk. alkalmazása indokolt, figyelemmel a Kúria 4/2013.(X.14.) feltételes szabadságra vonatkozó kedvezőbb rendelkezésre.

Így a II.r. vádlott cselekménye a Btk. 194.§ (1) bekezdésben meghatározott és eszerint büntetendő személyi szabadság megsértésének büntette, melyet mint a Btk. 13.§ (3) bekezdés szerinti társtettes követett el.

A nemi erkölcs elleni cselekménye pedig a Btk. 197.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés c) pontja szerint minősülő többek által elkövetett szexuális erőszak büntette.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által kifejtett jogi indokolással a nemi erkölcs elleni, valamint a személyi szabadság megsértése bűncselekménye tekintetében mindenben egyetértett.

Nem osztotta az ügyészi álláspontot a személyi szabadság megsértése minősített esetének megállapíthatóságával kapcsolatban. A hivatkozott BH204. 448. jelen ügyben nem alkalmazható, mert a Btk. 175.§ (2), (3) bekezdés e) pontja kapcsán 18 év alatti sértett sérelmére elkövetett bűncselekményre vonatkozik.

Ugyanakkor a BH2001. 2., az 1991. 97. és az 1991. 91. eseti döntések egyezően mutatnak rá arra, hogy amennyiben a terheltek bűnösségét a célcselekményben az erőszakos közösülés büntetében is megállapítják, a személyi szabadság megsértésének a 175.§ (2) bekezdés a) pontja szerinti súlyosabb minősítése a kétszeres értékelés tilalmába ütközik.

Törvényes az I.r. vádlott visszaesői minőségének megállapítása azzal, hogy e megállapítás a Btk. 459.§ 31. pontján alapul.

A büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen sorolta fel, a súlyosító körülményeket illetően azonban mindkét vádlott tekintetében - a Kúria 56/2007. BK véleménye alapján - helyesbítésre és kiegészítésre volt szükség.

Az I.r. vádlott esetében a visszaesői minőséget mellőzte a súlyosító körülmények közül, helyette súlyosítóként azt értékelte, hogy a vádlott a visszaesői minőségét megalapozó elítélésen túl is volt büntetve. A testi épség elleni cselekményt illetően pedig a kitartó szándékot kellett súlyosítóként értékelni.

További súlyosítóként került értékelésre a feltételes szabadság tartama alatti elkövetés.

Mindkét vádlott tekintetében további súlyosítóként értékelte, hogy a vádlottak cselekményeiket egy-egy büntetőeljárás hatálya alatt követték el.

Annak ellenére, hogy az I.r. vádlott testi épség elleni cselekménye enyhébben minősül, sem az ő, sem a II.r. vádlott esetében az ítélőtábla nem látott lehetőséget a kiszabott büntetések lényeges enyhítésére arra figyelemmel, hogy a vádlottak kiszolgáltatott helyzetben levő sértettek sérelmére jelentős tárgyi súlyú bűncselekményeket követtek el és terhükre, elsődlegesen az I.r. vádlott terhére további súlyosító körülmények kerültek értékelésre. A kiszabott büntetések megfelelnek a belső arányosság követelményeinek és a büntetés céljának is. Törvényesen került sor mindkét vádlottnál a közügyektől eltiltás kiszabására is.

A büntetés kiszabását illetően arra tekintettel, hogy a II.r. vádlottnál is az elbíráláskori Btk. került alkalmazásra az ítélet 24. oldal 6., a 25. oldal 2. és 3. bekezdésében az 1978. évi IV. törvényre utalást mellőzte, az e bekezdésekben alkalmazott rendelkezések megfelelnek az I.r. vádlottnál felhívott új Btk. rendelkezéseinek.

Az elsőfokú bíróság törvényesen járt el, amikor az I.r. vádlott vonatkozásában őt kizárta a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből, továbbá a korábbi ítélete kapcsán engedélyezett feltételes szabadságot megszüntette. Mivel az időközben jogerőssé vált újabb elítélése is megszüntette a Pesti Központi Kerületi Bíróság 27.Bk.25.863/2010/5. számú ítélete kapcsán engedélyezett feltételes szabadságot, az ugyanerre vonatkozó elsőfokú bírósági rendelkezést mellőzni kellett.

A II.r. vádlott esetében az elbíráláskori Btk. alkalmazása miatt az ítélőtábla a Btk. 38.§ (2) bekezdés a) pontja értelmében megállapította, hogy legkorábban a büntetése kétharmad részének kitöltését követő nap feltételes szabadságra bocsátható.

A járulékos kérdések tekintetében hozott rendelkezések törvényesek.

Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét mindkét vádlott tekintetében a rendelkező részben írtak szerint a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb, törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 371. (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az elsőfokú bírósági ítélet meghozatala óta az I.r. vádlott által 2014. április 29. napjáig, a II.r. vádlott által 2014. június 1. napjáig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdése alapján beszámította.

A vádlottak védelmét a másodfokú eljárásban kirendelt védők látták el. Ennek költségét az ítélőtábla a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján megállapította és mivel a fellebbezések eredményre nem vezettek a Be. 338.§ (1) bekezdése alapján akként rendelkezett, hogy a vádlottak viselik a védelmük ellátásával felmerült bűnügyi költséget.

Budapest, 2014. év június hó 27. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.
előadó bíró

dr. Magócsi István sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 14.B.1123/2013/22. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.483/2013/19. számú ítéletében írt változtatással az I.r. és a II.r. vádlottak vonatkozásában 2014. év június hó 27. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2014. év június hó 27. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Czibere Éva
tisztviselő